

Wpływ edukacji teatralnej na kształtowanie postaw młodzieży

Ważną rolę w procesie kształtowania twórczej postawy uczniów odgrywa edukacja teatralna. Uczy odpowiedzialności, wrażliwości, pomaga w przełamaniu barier oraz kształtuje postawę otwartą i twórczą. Edukacja teatralna wprowadza ucznia w zagadnienia współczesnej kultury estetycznej oraz kształtuje potrzebę uczestnictwa w życiu kulturalnym. Teatr, bardziej niż jakakolwiek inna sztuka, urzeczywistnia modele estetyczne, artystyczne czy ogólnokulturowe. Edukacja teatralna ma charakter interdyscyplinarny i trwały. Pozwala na rozpoznawanie charakterystycznych cech i odruchów innych osób w kontaktach uczeń – uczeń opartych na akceptacji i wzajemnym poszanowaniu godności, polega na rozpoznawaniu własnych uczuć oraz sygnałów emocjonalnych wysyłanych z otoczenia. Rozpoznawania charakterystycznych cech i odruchów innych ludzi człowiek musi się nauczyć w interakcjach. Teatr daje szansę budowania i odbudowywania więzi psychicznych w realnym świecie oraz doświadczenia własnej emocjonalności.

Sztuka jest otwarciem na drugiego człowieka. Dopełnia się dopiero w połączeniu z odbiorcą. Szczególnie teatr spaja różne rodzaje sztuk. Integruje elementy literatury, muzyki, tańca, malarstwa, które stają się środkami teatralnego wyrazu. Teatr zaspokaja potrzeby psychiczne i odgrywa ważną rolę w rozwoju osobowości człowieka.

W trakcie realizacji przedstawień młodzież uczy się wytrwałości i efektywnej pracy. Uczniowie wiedzą, jak wiele trudu wymaga przygotowanie choćby krótkiego programu artystycznego. Osoby biorące udział w przedstawieniu pozbywają się kompleksów i budują poczucie własnej wartości. Czują się doceniane, bez względu na to, jakie mają wyniki w nauce i stają się bardziej samokrytyczne. Wychowanie przez sztukę kształtuje wrażliwość estetyczną, postawy moralne i kulturę młodzieży.

Dzięki udziałowi w grupie teatralnej uczniowie rozwijają zainteresowania i talenty, kształtują normy postępowania. Sztuka teatralna jest wartościowa, gdyż uczy życiowej mądrości i jednocześnie bawi widza.

Stosowanie dramy na lekcjach jest również sposobem pracy umożliwiającym wszechstronny rozwój dziecka i uczenie komunikowania się w grupie. Rozwój psychiczny wymaga kontaktu

z innymi ludźmi, możliwości bycia w grupie bliskich sobie osób, dokonywania wyborów, własnej aktywności, badania, poszukiwania, tworzenia. Zaspokojone muszą być potrzeby porozumienia i akceptacji. Drama wymaga użycia zmysłów: słuchu, wzroku, dotyku, węchu, smaku, rozwija koncentrację, umiejętność panowania nad własnym ciałem, doskonali umiejętność porozumiewania się. Rodzi potrzebę wcielania się w inne postacie, rozbudza świadomość siebie i świadomość istnienia innych ludzi. Teatr działający na terenie szkoły daje każdemu uczniowi możliwość osiągnięcia sukcesów. Wychodzi naprzeciw potrzebom młodzieży, pomaga w poznawaniu siebie, rozwija zainteresowania. Stymuluje uczniów do większego wysiłku, odwagi, staje się motywacją do nowych wyzwań. Daje poczucie własnej wartości, godności i nadaje sens twórczej aktywności, zarówno ucznia, jak i nauczyciela.

Literatura:

1. Dziejic A., Drama na lekcjach języka polskiego, Warszawa 1992.
2. Koło polonistyczne i teatralne. Praca zbiorowa pod redakcją E. Szczepańskiej, Płock 1999.
3. Maksymiak A., Teatr w szkole, Wrocław 1992.
4. Pankowska K., Drama – zabawa – myślenie, Warszawa 1990.
5. Przygoda z dramą. Praca zbiorowa, Wrocław 1994.
6. Rybotycka L., Gry dramatyczne, Warszawa 1976.

Opracowała: Ewa Suchodolska,
nauczyciel religii, opiekun Szkolnego Koła Teatralnego
w Gimnazjum im. Noblistów Polskich w Olsztynku